Λίγα λόγια για τη Θ. Ευχαριστία (Ι. Μ. Σαγματά)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Απριλίου, 2012

Θεία Εὐχαριστία

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Ἠσαΐας, περιγράφει στὸ βιβλίο του μίαν ἐκπληκτικὴ ἐμπειρία του, ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ὅραμα. Εἶδε, μᾶς λέει, τὸν Θεὸ νὰ κάθεται σ᾽ ἕνα θρόνο ψηλό, πλημμυρισμένο ἀπὸ δόξα. Γύρω ἀπὸ τὸν θεϊκὸ αὐτὸ θρόνο, στέκονταν ἄγγελοι καὶ ἔψαλλαν τὸν γνωστὸ ὕμνο: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ». Ὁ Ἠσαΐας παρακολουθοῦσε μὲ ἔκπληξη καὶ θαυμασμό. Σὲ κάποια στιγμὴ εἶπε: «Ὦ ταλαίπωρος ἐγώ! Ἔχω συγκλονιστεῖ ὁλόκληρος! Γιατὶ ἐνῶ εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς καὶ ἔχω ἀκάθαρτα χείλη καὶ κατοικῶ μέσα σὲ λαὸ ποὺ ἔχει ἐπίσης ἀκάθαρτα χείλη, ἀξιώθηκα νὰ δῶ τὸν βασιλιὰ Κύριο Σαβαώθ». Μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνας ἄγγελος πῆρε μὲ μιὰ λαβίδα ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο, τὸ ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ Ἠσαΐα καὶ τοῦ εἶπε: « Νὰ αὐτὸ τὸ ἀναμμένο κάρβουνο ἄγγιξε τὰ χείλη σου καὶ θὰ ἀφαιρέσει τὶς ἀνομίες σου καὶ θὰ καθαρίσει τὶς ἁμαρτίες σου». Ὁ Ἠσαΐας πῆρε μεγάλη δύναμη ἀπὸ τὴ φωτιὰ αὐτὴ ποὺ τὸν ἄγγιξε καὶ ξεκίνησε τὴν μεγάλη ἀποστολή του.
Αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ γεγονὸς συμβολίζει τὸ μυστήριο τῆς θείας εὐχαριστίας, ποὺ μεταγγίζει στὸν ἄνθρωπο τὸ πῦρ τῆς θεότητος. Εἶναι ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς ποὺ κατέχουν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ ποὺ δυστυχῶς τὸν ἀγνοοῦν ἢ τὸν περιφρονοῦν.

Γιατί ἦλθε ὁ Χριστὸς στὴ γῆ;

Ἦλθε μήπως νὰ φέρει μιὰ καινούργια θρησκεία; Μιὰ διαφορετικὴ φιλοσοφία; Μίαν ἄλλη θεωρία; Τίποτα ἀπ᾽ ὅλα αὐτά. Ἦλθε, ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, γιὰ νὰ καταλύσει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ νὰ ἑνώσει τὰ διασκορπισμένα παιδιά Του, δίνοντάς τους τὴν δυνατότητα νὰ θεωθοῦν. Ὁ Χριστὸς δὲν πέρασε ἀπὸ τὴν γῆ σὰν κομήτης. Ἦλθε καὶ ἔμεινε. Χάρισε καὶ ἄφησε στὸν κόσμο τὸ θεανθρώπινο σῶμα Του. Κι ἔτσι μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα ὄχι μόνο νὰ τὸν σκεφτόμαστε, ὄχι μόνο νὰ τὸν θυμόμαστε, ἀλλὰ νὰ τὸν αἰσθανόμαστε, νὰ τὸν ζοῦμε καὶ ἀκόμη περισσότερο νὰ ἑνωνόμαστε μαζί του: «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ».

Ἕνωση μὲ τὸν Χριστό

Αὐτὴ τὴ δυνατότητα μᾶς προσφέρει ἡ θεία λειτουργία. Στὴ θεία λειτουργία δὲν πᾶμε μόνον γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε. Τὸ κεντρικὸ γεγονὸς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς θείας λειτουργίας εἶναι ἡ θεία μετάληψη. Ὅταν μεταλαμβάνουμε, ἑνωνόμαστε μὲ τὸν Χριστό. Τὸ ἀδύναμο, πήλινο, ἁμαρτωλό, ἀνθρώπινο σῶμα μας, ἑνώνεται μὲ τὸ Θεανθρώπινο σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ φτωχὸ ἀνθρώπινο αἷμα μας, ποτίζεται μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Στὶς φλέβες μας κυκλοφορεῖ πλέον τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου. Ὄχι συμβολικά, ἀλλὰ πραγματικά. Παράλληλα, ἐφόσον ἑνωνόμαστε μὲ τὸν Χριστό, ἑνωνόμαστε καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς μας. Ὅλοι ἔχουμε πλέον τὸ ἴδιο σῶμα καὶ στὶς φλέβες μας ρέει τὸ ἴδιο αἷμα. Γινόμαστε συγγενεῖς ἐξ αἵματος. Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ. Ἀποτελοῦμε πλέον ἕναν ὀργανισμό, ἐμποτισμένο μὲ τὸ αἷμα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἡ ἐκκλησία, ἢ ὅπως τὸν ὀνομάζουμε, ἡ θεία - θεϊκὴ κοινωνία.

Ἐκκλησία: Σῶμα Χριστοῦ

Ὁ Ἀπ. Παῦλος χρησιμοποιεῖ καὶ ἀναλύει θαυμάσια τὴν εἰκόνα τοῦ σώματος, γιὰ νὰ ἐκφράσει τὸ γεγονὸς τῆς ἐκκλησίας. Μὲ τὸ βάπτισμα, λέει, γίναμε ἕνα μὲ τὸν Κύριο. Εἴμαστε μέλη τοῦ σώματός Του. Ἀνήκουμε στὴν οἰκογένειά του. «Ὑμεῖς δὲ ἐστὲ σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους». Στὸ σῶμα μας τὸ κάθε μέλος εἶναι τόσο στενὰ - ὀργανικὰ ἑνωμένο μὲ τὸ σύνολο, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ξεχωρίσεις καὶ νὰ τὸ ἀποσπάσεις. Καὶ πρὸ παντὸς εἶναι ἑνωμένο μὲ τὸ κέντρο, τὴν κεφαλή, ποὺ δίνει σ᾽ ὅλο τὸ σῶμα τὶς ἐντολές.

Στὸ βάπτισμα, λοιπόν, ἑνωθήκαμε μὲ τὸ ἱερὸ σῶμα ποὺ λέγεται ἐκκλησία καὶ μὲ τὴν κεφαλὴ αὐτοῦ του σώματος, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός. Τὸν σύνδεσμο καὶ τὴν ἑνότητα ποὺ ἀποκτήσαμε μὲ τὸν Χριστὸ κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ βαπτίσματος, τὴ ζοῦμε καὶ τὴν ἀνανεώνουμε τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας. Συγκεντρωνόμαστε ὅλα τα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ὁλόκληρη ἡ ἐκκλησία, γιὰ νὰ ὁμολογήσουμε καὶ νὰ διακηρύξουμε, πὼς εἴμαστε ἑνωμένοι μαζί Του, συνδεδεμένοι μεταξύ μας.

Κατάργηση διαφορῶν καὶ ἀνισοτήτων

Ὁπωσδήποτε, μέσα σ᾽ αὐτὴ τὴ μοναδικὴ θεανθρώπινη κοινωνία, δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν διαφορές. Τὰ πάντα, ὅπως στὸ σῶμα, δουλεύουν ἁρμονικά, μὲ ἀλληλοσεβασμό. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀδικήσουμε, νὰ ὑπονομεύσουμε, νὰ περιφρονήσουμε τὸν ἀδελφό μας. Γιατὶ ὅ,τι κάνουμε ἔχει ἀντίκτυπο στὸν ἑαυτό μας. Προσβάλλουμε τὸ δικό μας σῶμα. Ἀλλοίμονο ἂν τὰ μέλη τοῦ σώματος μ�ς εἶχαν διαφορὲς καὶ συγκρούσεις.

Ἐπίσης σ᾽ αὐτὴ τὴ θεία κοινωνία δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἀνισότητες, μικροὶ - μεγάλοι, μορφωμένοι - ἀγράμματοι, πλούσιοι - φτωχοί. Μᾶς τὸ λέει καθαρὰ ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ. Πάντες γὰρ εἰς ἐσμὲν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου

Καὶ κάτι ἀκόμη πολὺ βασικό. Μέσα στὴν ἐκκλησία δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρξουν ἡ ἀσυνέπεια καὶ ἡ ἀδιαφορία. Εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἀπουσιάζει κανεὶς ἀπ᾽ τὴ σύναξη τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ μὴν μετέχει στὴν θεία κοινωνία. Εἶναι σὰ νὰ ἀρνεῖται τὴν οἰκογένειά του. Καὶ τὸ πιὸ φοβερό: Εἶναι σὰ νὰ ἀκρωτηριάζει τὸ ἱερὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς τολμάει νὰ κόψει τὸ χέρι του ἢ νὰ βγάλει τὸ μάτι του καὶ νὰ τὸ πετάξει; Καὶ μόνη αὐτὴ ἡ σκέψη προκαλεῖ φρίκη.

Πῶς ὅμως τολμᾶμε νὰ ἀποκόπτουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ τὸ ἱερὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀκρωτηριάζουμε τὴν ἐκκλησία; Βεβαίως ἔχουμε ἕτοιμες πολλὲς δικαιολογίες καὶ προφάσεις: Οἱ δουλειές, οἱ ἀπασχολήσεις, τὰ μαθήματα, ὁ χρόνος... Τὰ δευτερεύοντα ἔγιναν πρωτεύοντα! Τί θὰ γινόταν ὅμως ἂν ἔλεγαν τὰ χέρια μας ἢ τὰ πόδια μας: «δὲν εὐκαιροῦμε νὰ κρατήσουμε τὴν ἑνότητά μας μὲ τὴν κεφαλὴ καὶ μὲ τὴν καρδιὰ καὶ νὰ πάρουμε τὸ αἷμα ποῦ αὐτὴ μας στέλνει;» Κάτι τέτοιο θὰ ἦταν αὐτοκτονία. Πῶς θὰ κάνουμε τὸ ἴδιο ἐδῶ; Θὰ ἀποκόψουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τὴν ἑνότητα μὲ τὸν Χριστὸ καὶ θὰ ἀρνηθοῦμε τὸ αἷμα ποὺ μᾶς δίνει Ἐκεῖνος;

Γι᾽ αὐτὸ καὶ οἱ κανόνες τῆς ἐκκλησίας ἦσαν ἰδιαίτερα αὐστηροί. «Πάντας τους εἰσιόντας πιστοὺς καὶ τῶν γραφῶν ἀκούοντας, μὴ παραμένοντας δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τὴ ἁγία μεταλήψει, ὡς ἀταξίαν ἐμποιοῦντας τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀφορίζεσθη χρή». Ἦταν αὐτονόητο ὅτι ἂν κάποιος ἀδιαφοροῦσε καὶ δὲν κοινωνοῦσε γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες ἀπεκόπτετο ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας.

Συχνὴ συμμετοχὴ στὴν θεία Κοινωνία

Στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη ὁ Χριστὸς παρουσιάζει μιὰ πολὺ ὡραία εἰκόνα: «Ἰδοὺ ἕστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ᾽ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ᾽ ἐμοῦ». Ὁ Χριστὸς χτυπάει τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς μας μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ διακριτικότητα. Δὲν κραυγάζει, δὲν σπάει τὴν πόρτα, γιατὶ σέβεται τὴν ἐλευθερία μας. Δείχνει μὲ τὴν εἰκόνα αὐτὴ πόσο μᾶς σέβεται, ἀλλὰ καὶ πόσο μᾶς ἀγαπάει. Λαχταράει νὰ τοῦ ἀνοίξουμε, νὰ μπεῖ καὶ νὰ δειπνήσει μαζί μας. «Ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ Πάσχα φαγεῖν μεθ᾽ ὑμῶν». Θέλει, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ βρίσκεται κάθε μέρα στὸ σπίτι τοῦ καθενός μας κι ἐμεῖς τὸν περιφρονοῦμε. Μὲ δυσκολία τοῦ ἀνοίγουμε τὴν πόρτα μας, ἐλάχιστες φορὲς τὸν χρόνο, σὰν σὲ ἀδιάφορο ἐπισκέπτη, ἴσως καὶ βαρετό.

Καὶ πόσο βιαζόμαστε νὰ τελειώνουμε μαζί του!

Ἐδῶ αὐθόρμητα προβάλλει τὸ ἐρώτημα: Κάθε πότε πρέπει νὰ κοινωνοῦμε; Ἂς ἀφήσουμε νὰ μιλήσει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Πές μου, ρωτάει, ἂν κληθεῖ κάποιος σὲ δεῖπνο καὶ προσέλθει, καὶ ἀφοῦ πλύνει τὰ χέρια του καὶ καθίσει στὸ

τραπέζι, χωρὶς κἂν νὰ ἀγγίξει τὰ ἐδέσματα ποὺ ὁ οἰκοδεσπότης προσφέρει, δὲν προσβάλλει αὐτὸν ποὺ τὸν κάλεσε;»

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει κι ἐδῶ. Ὅταν προσέρχεσαι σὲ κάποιο τραπέζι, προσέρχεσαι γιὰ νὰ φᾶς. Καὶ ἡ θεία λειτουργία εἶναι τραπέζι, εἶναι τροφή. Κι ἐρχόμαστε σ᾽ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ τραπέζι, ὄχι γιὰ νὰ κάτσουμε στὴν ἄκρη, ὄχι γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ συμμετάσχουμε. Φέρνουμε τὶς προσφορές μας, τοὺς καρποὺς τοῦ μόχθου μας, τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασὶ καὶ ἱκετεύουμε τὸν Κύριο νὰ ἁγιάσει τὰ δῶρα μας. Γιὰ ποιὸ λόγο; Μὰ γιὰ νὰ κοινωνήσουμε.

Δυστυχῶς, ὅμως. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τὴν ξεχνᾶμε. Ὁ διάβολος μᾶς ρίχνει πολλὲς φορὲς στὴν ἁμαρτία. Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ μεγαλύτερη νίκη του. Ἡ μεγαλύτερη νίκη καὶ ἐπιτυχία τοῦ εἶναι ποὺ μᾶς ἔχει πείσει νὰ μὴν κοινωνοῦμε συχνά. Γράφει ὁ Ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Ὅσοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν θεία κοινωνία, γίνονται ἐχθροί του Θεοῦ καὶ φίλοι των δαιμόνων.

Μιὰ ἔνσταση

Κι ἐδῶ προβάλλουν κάποιες ἐνστάσεις. Πολλοὶ φέρουν ὡς ἐπιχείρημα τὸ λόγο τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Ὅποιος τρώει τὸν ἄρτο καὶ πίνει τὸ ποτήριο τοῦ Κυρίου μὲ τρόπο ἀνάξιο, γίνεται ἔνοχος ἁμαρτήματος ἀπέναντι στὸ σῶμα καὶ στὸ αἷμα τοῦ Κυρίου. Γι᾽ αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετάζει κανεὶς προσεκτικὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ τότε νὰ τρώει ἀπὸ τὸν ἄρτο καὶ νὰ πίνει ἀπὸ τὸ ποτήριο. Γιατὶ ὅποιος τρώει τὸν ἄρτο καὶ πίνει τὸν οἶνο μὲ τρόπο ἀνάξιο, χωρὶς νὰ ἀναγνωρίζει σ᾽ αὐτὰ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, αὐτὸ ποὺ τρώει κι αὐτὸ ποὺ πίνει φέρνει πάνω του καταδίκη» (Α΄ Κορ. ια΄ 27-29). Ἀλλὰ τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ ὅταν δὲν κοινωνοῦμε. Λέει ὁ Χριστός: «Σᾶς βεβαιώνω πὼς ἂν δὲν φᾶτε τὴ σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ δὲν πιεῖτε τὸ αἷμα του, δὲν ἔχετε μετοχὴ στὴ ζωή». Ἑπομένως ἐὰν τὸ νὰ πλησιάζει κανεὶς ὅπως τύχει εἶναι κίνδυνος, ἔτσι καὶ τὸ νὰ μὴν κοινωνεῖ κανεὶς εἶναι θάνατος. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐφιστᾶ τὴν προσοχή μας στὸν τρόπο προσέλευσης. Ἀνάξιος σὲ τελευταία ἀνάλυση εἶναι αὐτὸς ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἄξιο νὰ κοινωνήσει. Αὐτὸς ποὺ στηρίζεται στὴν (ἀνύπαρκτη) ἀρετή του καὶ ὄχι στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀνάξιος εἶναι ὁ ἀμετανόητος. Καὶ σίγουρα ὁ Ἀπ. Παῦλος ὑπονοεῖ τὸν ἀπροετοίμαστο, αὐτὸν ποὺ πλησιάζει χωρὶς κάποια συναίσθηση.

Ρώτησαν ἕναν εὐσεβῆ ἱερέα: Πῶς πρέπει νὰ ζεῖ κανεὶς τὴν χριστιανικὴ ζωὴ στὸν κόσμο; Κι ἐκεῖνος ἀπήντησε: Ἁπλούστατα, ἔχοντας στὸ νοῦ του συνέχεια ὅτι αὔριο, μεθαύριο ἢ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες θὰ κοινωνήσει.

Ἐξομολόγηση καὶ νηστεία

Οἱ περισσότεροι χριστιανοὶ πιστεύουν πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κοινωνήσει κανεὶς ἂν δὲν

ἐξομολογηθεῖ πρῶτα καὶ δὲν νηστέψει ἀρκετὲς μέρες. Αὐτὸ εἶναι τραγικὸ λάθος. Οἱ παλαιοὶ χριστιανοί, ὅπως λέει ὁ Μ. Βασίλειος κοινωνοῦσαν τουλάχιστον τέσσερις φορὲς τὴν ἑβδομάδα! Δὲν ἦταν δυνατὸ οὔτε νὰ ἐξομολογοῦνται οὔτε νὰ νηστεύουν κάθε μέρα. Τὸ ἴδιο κι ἐμεῖς. Ἂν θελήσουμε νὰ μεταλαμβάνουμε συχνά, δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐξομολόγηση. Στὸν πνευματικὸ θὰ προστρέξουμε ὅταν ὑπάρχει κάτι σοβαρό. Ὅπως καὶ στὸν γιατρὸ δὲν θὰ πᾶμε γιὰ τὰ μικρο-τραύματά μας.

Τὸ θέμα τῆς νηστείας εἶναι γιὰ τοὺς περισσότερους τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο ἢ πρόφαση. «Ἐγὼ δὲν κοινωνῶ ἂν δὲν νηστέψω μιὰ ἑβδομάδα, 15 μέρες ἢ 40 ἡμέρες!» Ὀφείλουμε ὅμως νὰ τονίσουμε μὲ ἔμφαση, ὅτι πουθενὰ δὲν ἀναφέρεται νηστεία πρὶν τὴν θεία κοινωνία. Ἐμεῖς βάζουμε τὴ νηστεία πάνω ἀπὸ τὴν θεία κοινωνία. Ἔτσι, τὸ μέσο τὸ κάναμε σκοπὸ καὶ βρήκαμε ἕνα ἄλλοθι γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὴν ἀμέλειά μας καὶ τὴν ἀδιαφορία μας γιὰ τὴ συχνὴ συμμετοχή μας στὴ θεία εὐχαριστία.

Βεβαίως καὶ ὑπάρχουν ἐμπόδια γιὰ τὴν θεία κοινωνία, τὰ ὁποῖα τὰ ξεχνοῦμε. Ὁ Χριστὸς ἐπιμένει ἰδιαίτερα στὴν ἔχθρα, στὴ μνησικακία. Καὶ ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει: «Κανένας, μὰ κανένας, δὲν ἀτιμάζει τόσο τὴν ἱερὴ αὐτὴ πανήγυρι, ὅσο ἐκεῖνος ποὺ τὴν γιορτάζει ἐνῶ ἔχει μέσα του μνησικακία. Ἀκόμη περισσότερο, οὔτε κὰν νὰ μὴν γιορτάσει μπορεῖ, ἔστω κι ἂν μείνει δέκα μέρες τελείως νηστικός... Σᾶς τὸ λέω, λοιπόν, προκαταβολικὰ καὶ διαμαρτύρομαι καὶ τὸ φωνάζω δυνατά. Κανένας ἀπ᾽ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἐχθρὸ ἂς μὴν πλησιάζει στὴν ἱερὴ τράπεζα καὶ ἂς μὴ δέχεται τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου. Ὅποιος πλησιάζει νὰ μὴν ἔχει ἐχθρό. Ἔχεις ἐχθρό; Νὰ μὴν προσέλθεις. Θέλεις νὰ προσέλθεις; Συμφιλιώσου καὶ τότε νὰ προσέλθεις».

«Προσέλθετε»

Ἂς προσερχόμαστε, λοιπόν, συχνὰ στὴ θεία κοινωνία μὲ τὴν κατάλληλη προετοιμασία, σ᾽ ἕνα κλίμα ἡσυχίας, σιωπῆς, περισυλλογῆς, προσευχῆς, ἐποικοδομητικῆς μελέτης. Μὲ συντριβὴ καὶ εὐλάβεια. Ἔχοντας συμφιλιωθεῖ μὲ ὅλους. Ἂς προσευχηθοῦμε μὲ θέρμη (πολὺ θὰ μᾶς βοηθήσει ἡ ἀκολουθία τῆς θείας μεταλήψεως τὴν ὁποία ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ διαβάζουμε). Ἂς ἀναλογιστοῦμε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Κι ἂς πλησιάσουμε «μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης».

«Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι»

Μὲ τὴν θεία κοινωνία ἀνεβαίνουμε μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς μαθητές Του στὸ Ὄρος Θαβώρ. Ἀπολαμβάνουμε τὸ κάλλος τοῦ προσώπου Του, θεωροῦμε τὴν δόξα Του. Ἂς μὴν βιαστοῦμε νὰ κατέβουμε. «Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Ἂς μείνουμε στὸ κλίμα τῆς προσευχῆς, περισυλλογῆς, σιωπῆς, μελέτης κι εὐχαριστίας. Ἔτσι, θὰ διατηρήσουμε περισσότερο χρόνο μέσα μας τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ζωή μας

θὰ εἶναι ἕνα συνεχὲς Πάσχα, ἕνα μόνιμο πανηγύρι.

(Πηγή: nektarios.gr)